

Jsoucno a „ukazování se“

Každé pravé (tj. vnitřně sjednocené) jsoucno má událostný charakter, tj. je událostným děním, v jehož průběhu se mění. Tyto jeho proměny jsou vnějšího i vnitřního charakteru, ale jsou integrovány (sjednoceny), takže tvoří celek. žádný takto událostný celek nemůže být jako takový, tj. jakožto celek a tudíž celý, o nic neochuzený, nýbrž úplný, zcela přístupný zvenčí. a to hned ze dvou důvodů. Především není zvenčí přístupná jeho vnitřní, „subjektní“, „nepředmětná“ stránka, nýbrž pouze jeho stránka vnější. Proto každý přístup k „jsoucím“, který zapomíná na jeho nepředmětnou stránku, je redukující (a tedy v některých ohledech zmatený i matoucí). Ale to není všechno: žádné jsoucno se nemůže jako celé ani ukázat, protože jeho vnější stránka prochází také změnami. To ovšem znamená, že v každé chvíli takové vnitřně sjednocené jsoucno navenek vypadá jinak, má jinou tvářnost, jinou podobu, jiný způsob toho, jak se ukazuje. (Tak např. týž strom se nemůže zároveň ukázat jako bezlistý – v zimě – a zároveň jako kvetoucí a olistěný – na jaře nebo v létě; žádné zvíře se nemůže zároveň ukázat jako mládě a zároveň jako dospělé, i když jde o totéž zvíře.) To, co se skutečně ze jsoucna ukazuje, je jeho vnější stránka, a to ještě ne celá jeho vnější stránky, nýbrž jen to, jak vypadá právě v tuto chvíli (a na tomto místě, tj. někde, kde to může být registrováno; dál to už nebudeme rozvádět).

(Písek, 080323-2.)